

Ама аз успяла ли съм? И ако „да“, в какво – това е въпросът?

След Анди Уорхол никой нищо по-добро не може да каже за успеха и славата.

Но и той едва ли е допускарал до къде ще стигнем с нарцисизма.

Нека да започнем с най-тривиалния, но въпреки това пиперлив въпрос, който се задава на всеки автор: Защо пишете? Какво е за вас литературата: призвание, работа, хоби ..?

Хоби? Литературата е по-опасна и от медицината – нож с две остриета. Убива, но и спасява. Както и обратното.

Аз, разбира се, съм много далече от безмилостния словесен меч - от време на време размахвам един недоострен молив. Защо? След дълго, много дълго умуване издадох една книжка и дъщеря ми и моите приятели казаха „браво“! След три години – още

една, за нея писаха даже далечни и непознати. Сега съм се взела на сериозно - пиша едновременно и бавно няколко книги.

Работя, като...

През деня в галерия „Резонанс“, Пловдив. През останалото време в сайта за култура, комикси, художници, изложби „Диаскоп“.

За последно плаках, защото...

Плача всяка вечер, докато режа червен лук за салатата.

Иначе наистина плаках за Стефан Бонев. Не знам защо, никога не сме били особено близки, нито мога да кажа, че е „моят писател“, но предния ден ми се обади да отида в Дома на културата, за да си взема от него полагащия ми се брой на сп. Море – първия за 2016, където има публикувани мои разкази. Стефан Бонев и Начо Христов бяха в Бургас по покана на Иван Сухиванов и Иван им дал книжки за участниците от Пловдив.

Та се скъсах от рев на следващия ден. Още го виждам съвсем жив пред вратата на кабинета си. „Много съм уморен, Инче“, каза, преди да ми махне с ръка и отново да хлътне вътре.

Ще променя мналото си, защото...

Ще го променя постоянно. Нещо като жената котка. Но не искам да се прераждам.

Ако имах двойник...

Виждала съм го, живее във Виена. Запознахме се на плажа на Златни пясъци в едно много далечно морско лято. Видях себе си в гръб и се почудих накъде съм тръгнала. Плувахме заедно до след шамандурите и се заравяхме в мокрия пясък. Единственото, по което разбирах, че това не съм аз, която я погледнех, бяха луничките – с няколко повече от моите, зелените котешки очи и това, че аз се изморях по-бързо от безобидните щуротии, които вършехме заедно – като ловене на медузи, безцелно тичане по брега и пр. Последва продължителна ко-

респонденция, която спря внезапно. Чудя се дали някоя държавна сигурност не е имала пръст в това, все трябва да има някой виновен, нали :)

Не ми стига смелост за...

Бънджи скок и катерене по отвесна скала, както и да си боядисам косата в червено. Често пъти не ми достига смелост да отида на фризьор за най - обикновено подстригване.

Никога няма да опитам...

Научи се да казваш НЕ, но никога не казвай никога. Горчив опит.

Моята рецепта за успех е...

Ама аз успяла ли съм? И ако „да“, в какво – това е въпросът? След Анди Уорхол никой нищо по-добро не може да каже за успеха и славата. Но и той едва ли е допускарал до къде ще стигнем с нарцисизма.

На кой въпрос искате да отговорите, но никога не ви го задават?

Ако имате опорна точка колкото синапово зърно, можете ли да повдигнете планина, да спрете слън-

цето или да изправите съвършено огънат железен прът? Да, мога, но вярата не ми достига.

Критиката по мой адрес я...

Не я. Шегувам се. Критикувайте, бе, но после му мислете!

Иначе истинската литературна или изкуствоведска критика е нещо много интересно, цялото това целеустремено дълбаене в нещата, в изкуството... Често пътя я предпочитам пред художествената литература.

Най-добрият и ценен съвет е...

Бъди мъдър! Соломон например е поискал премъдрост. Аз обаче все още се кланям на финикийците.

Звездната болест заразна ли е?

Няма отърване. Като смола е.

Кои са Вашите критерии за добра литература? Какви характеристики трябва да притежава един литературен текст, за да го определите като такъв?

Дълбочина. А какво именно значи дълбочина – не да плацикаш на повърхността по гръб и само да гледаш сладостно с премрежени очи

слънцето, а да далдисаш както се полага, докато не ти потече кръв от носа. Но кой го може това? А нищо чудно да се окаже, че литературата е точно безметежното взирание в слънцето. Може би след като си видял Марианската падина?

Съвременник или класик...

Трябва ли и в литературата да бъде моногамен монотеист?

Сега или утре...

На мига.

Бързо или утвърдително...

Зависи. На комикс героите е присъща бързината, но те трябва да решават световни проблеми, а житейските драми са бавни – проточват се с години и резултатът не винаги е утвърдителен, но има надежда да бъде.

Какво е България?

Беше?

Четете ли е-книги?

Трудно. Особено след често много-часово задължително висене пред компютъра. Но иначе съм абсолютно За.

Няма да забравя как сестра ми, за-

Хоби?
Литературата е по-опасна и от медицината – нож с две остриета. Убива, но и спасява. Както и обратното.

Аз, разбира се, съм много далече от безмилостния словесен меч - от време на време размахвам един недоострен молив. Защо? След дълго, много дълго умване издадох една книжка и дъщеря ми и моите приятели казаха „браво“!

върнала се за три летни седмици от Канада, заспиваше с електронния си четец или как

докато пътувахме към Созопол с влака вдигаше поглед от таблета, за да се полюбува на полето с макове, преди отново да се потопи в трилъра. Тя чете на английски и обича трилъри. Четецът е винаги с нея. Възхитена съм.

Продължете изречението Е-същност е...

Даде ми възможност да разкажа онзи случай със Стефан Бонев, който все още е като бодил в петата.

А на вас пожелавам да бъдете все така същностни в Е. Никога не забравяйте да се шегувате със себе си, прощавайки 70 пъти по 7.